

- Na ir dėmėta!
- Kas tave taip aptaškė?
- Šlakuotoji!

Tokių žodžių Tutu girdėjo nuo ryto iki vakaro. Dide-
liame tvarte sunku buvo pasislėpti nuo įkyrėlių, išvengti
priekabių, prasivardžiavimo. Tutu nesuprato, kodėl niekas
su ja nenorėjo žaisti. Tik mama ją paguosdavo.

- Ką reiškia „Šlakuotoji“?
- Tai reiškia, kad visas tavo kūnas nusėtas šlakais.
- Bet ir dėmelių turiu?

– Taip, turi ir dėmelių, tai didžiausi šlakai, pavyzdžiui,
čia, ant snukučio. Bet man visos dėmelės, šlakeliai ir lopi-
nėliai labai patinka, – tarė mama, laižydama Tutu nugarą.

– O ar kada nors būsiu tokia rožinė kaip tu ir kaip visi
kiti tvartelyje? – paklausė Tutu.

– To niekas nežino, – nusišypsojo mamytė. – Bet juk tokia dėmėta, šlakuota esi ypatinga. Jie kada nors tai supras. Jie privalo ateiti į protą. Juk ne visi gyvūnai yra vieni. Pažvelk į mūsų pievą. Ar visos karvės yra juodmargės?

– Na ne, – Tutu pakratė galvą. – Avietė yra žala. Ir Zosytė.

– O vištos kieme ar visos baltos?

– Ne, ne! – linksmi sušuko Tutu. – Trijų galvos rudos ir uodegos juodos!

– Atrodo, kad šeiminkams jos labiausiai patinka, – pridūrė mamytė. – Jos sudeda daugiausia kiaušinių. Girdejau, kaip kartais Barborytė jas giria.

– Barborytė man patinka, – atsiduso Tutu. – Aš jai turbūt irgi...

Mažoji Barborytė dažnai užsukdavo į tvartelį. Ypač nuo tada, kai jame atsirado kiaulytė Tutu. Kitos tokios kiaulytės niekas visame kaime neturėjo! Tutu oda buvo išmarginta juodomis dėmelėmis. Barborytė matė, kad kiaulytė rūpinosi tik jos mama, kitos kiaulės nepripažino tokios keistos naujos gyventojos.

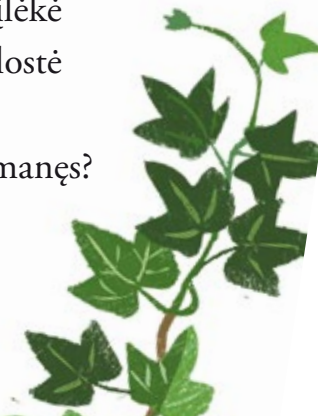
– Tu tokia graži, – kalbėjo Barborytė, imdama Tutu ant rankų. – Išskirtinė. Mylimiausia, – glaudė kiaulaitę prie savęs, o ta patyliukais kriuksėjo. Tai buvo pačios geriausios akimirkos. Iš Barborytės ji sužinojo ir ateityje jos gyvenimą pakeisiantį pasakojimą.

Barborytė kiekvieną rytą prieš eidama į mokyklą stengėsi užbėgti į tvartelį. Bet atėjo tokia diena, kai Tutu vel tui laukė lankytojos. Praėjo dar kelios ilgos dienos. Tutu sielvartavo. Nepadėjo ir mamytės glėbys, ji norėjo išgirsti ramų mergaitės balsą ir bent akimirką pajusti jos apkabinimą. Jai labai įgriso nuolatos ją erzinantys paršeliai, bjaurūs jų užgauliojimai ir prasivardžiavimai.

Ir pagaliau tvartelio durims atsivėrus į vidų įlėkė Barborytė! Pakėlė Tutu ir stipriai ją priglaudė. Ji glostė Tutu nugarą, kasė pagurklį.

– Kaip aš tavęs pasiilgau, Tutu! O tu ar laukei manęs?

Kiaulytė priglaudė galvą prie mergaitės peties taip, kaip labiausiai mėgo. Barborytės plaukai kuteno kiaulytės snukutį.

– Būtinai turiu tau papasakoti, kur buvau, – mergaitė išsinešė Tutu iš tvartelio ir atsisėdo sode ant suoliuko.

– Buvom su klase išvažiavę į ekskursiją. Iš pradžių važiovome autobusu, paskui lankėmės pilyje, matėme įvairiausių lobių, aukso karūnų ir skeptrų, puošnių suknių ir papuošalų. Buvome ir prie jūros, plaže praleidome visą dieną. Maudėmės sūriame vandenyje! O vakare apsilankėme didžiuliam akvariume, kuriame gyvena visokios žuvis, žalčiai ir vėžliai. Ir ten yra toks specialus kinas, kuriame žiūrėjome filmų apie gyvūnus. Ir žinai, ką aš ten mačiau? Filmą apie Kiaulyčių salą!